

[Leonhard Hansen.]

ikke spørge det ærede Medlem: Hvad er det for forvirrede Tilstande, som denne Lov har bevirket? Hvad er det i denne Lov, der virker generende? Hvad er det for Brølere, som findes i denne Lov? Jeg er nemlig af den Opfattelse, at det kun er noget, det ærede Medlem siger, noget, som det ærede Medlem ikke kender et Kuk til. Det er sikkert noget, der er blevet fortalt, og saa skal det bare siges heroppefra. Om det for det ærede Medlems Vedkommende saa er et Brøl ud ad Vinduerne eller det er til Venstrepressen, skal jeg ganske overlade til det ærede Medlem.

Valdemar Sørensen: Jeg har kun taget Ordet igen for at sige til det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen, at jeg virkelig ikke er irriteret paa ham. Jeg ved ikke af, at jeg i de Bemærkninger, jeg havde Anledning til at gøre før, overhovedet har beskæftiget mig med det ærede Medlems Indlæg. Der var jo ikke noget at beskæftige sig med; over for de Problemer, vi her taler om, var det uden Spor af Betydning. Men naar det ærede Medlem endelig opfordrer til det, vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at naar han som i Dag deltager i en Forhandling som denne, maa han vænne sig til, at det er Det radikale Venstre her i Rigsdagen, han forhandler med, og ikke Det radikale Venstre andre Steder i Landet eller i Byen. Jeg tror, at jo hurtigere det ærede Medlem kunde faa den Indstilling, jo hurtigere vilde man kunne naa til en frugtbar Forhandling.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen, at jeg beklager mig ikke, men jeg forsvarer naturligvis den Regering, jeg er Medlem af, det Parti, jeg tilhører, og den Politik, vi fører, ganske paa samme Maade som Venstres Regering og Venstres Folk i sin Tid gjorde over for os, da vi var Opposition. Andet og mere er det jo ikke. Maa jeg endvidere sige til det ærede Medlem, at det var jo ikke det Afsnit i Interviewet, jeg beklagede mig over; det var det andet: Forudsætningerne for, at jeg ikke i Øjeblikket ansaa det for muligt at faa Arbejdsløsheden væsentligt nedbragt.

Det ærede Medlem siger, at denne Regering har selv skabt Erhvervsvilkårene her i Landet. Det er noget, som det ærede Medlem overhovedet ikke er i Stand

til at bevise; det er ikke andet end en Paastand.

For det første har Regeringen ikke haft Flertal i begge Rigsdagens Ting længere end siden Efteraaret 1936, og dernæst ved det ærede Medlem — mindst lige saa godt som jeg, og ethvert forstandigt Menneske i dette Land ved det —, at det i saa afgørende Grad er Udlandet, der bestemmer Erhvervsvilkårene netop for Danmark. Det ærede Medlem ved alt for god Besked til at fremkomme med en saadan Udtalelse. Hvad bestemmer vi med Hensyn til Prisen paa Raastoffer? Hvad bestemmer vi med Hensyn til Mængden af de Varer, vi kan afsætte ude omkring i Verden? Paa en lang Række Omraader er vi fuldkommen afhængige af dem, vi skal forhandle med derude. Det ved det ærede Medlem, og derfor synes jeg ikke, at han herinde, hvor vi skal føre den ansvarlige Forhandling, behøvede at bruge lige nøjagtig de samme Tirader, som maaske paa Vælgermøderne kan anvendes med Virkning. Saa er der Spørgsmaalet om Opsparing. Hvor har vi manglet Kapital til Investering i Industrier, der kunde udnyttes med Fordel for vort Land? Ingen Steder. Noget saadant vil det ærede Medlem ikke kunne paavise. Og naar det er Tilfældet, saa er Spørgsmaalet om, hvorvidt Opsparingen er foregaaet stærkere eller mindre stærkt, af mindre Betydning. Det, der er afgørende, er, om vi har manglet Kapital til Investering, og det har vi ikke. Med Hensyn til Konkurrencedygtigheden vil jeg sige, at der overhovedet ikke er et eneste Omraade inden for vor Eksportindustri, hvor vi ikke vilde have været konkurrencedygtige, hvis vi overhovedet havde kunnet faa Lov til at komme ind paa Markeder, hvor der var Mulighed for at sælge vore Varer, hvis man havde villet lukke op for dem. Saa er der de unge Arbejdere. Der er næppe noget Land i hele Verden, hvor de unge Arbejdere er stillet bedre end her. Vi har ikke større Ungdomsarbejdsløshed end andre Steder. Vi gør mere for at faa de unge sat i Gang paa den Maade, vi nu gør det, end man gør andre Steder.

Jeg synes derfor ikke, man skal blive ved at tale herom paa den Maade, man gør det.

Valdemar Thomsen: Den højtærede Socialminister indrømmer her, som han forleden gjorde over for „Politiken“, aabent og ærligt, at det er komplet haabløst at